

Wynosił oddzielenie z wyjątkiem niedzieli i dni świątecznych
Przedpłatę kwartalną
wzrost w miesiąc 2 m., na portach
2 marki 25 fen.
Zegnamplary sprzedaje się po 10 fen.
Reklamów
nie wstawać się, ale je się niosący

ORGANIZATOR.

Ogłoszenia
przyjmuję się za opłatą 15 fen. od
wiersza piątego
Ekspedycja
Wiedeńska ulica numer 8, parter.
Listy
nadadzać należy franco pod adresem:
Redakcja „Organizatora” Poznań.

Pismo poświęcone sprawom politycznym i społecznym.

Dziś: Wielkość Aniceta pap.
Jutra: Pon. Wiel. Apolonia m.

Poznań, niedziela 17 kwietnia 1892.

Środa wschód 4,59 Zachód 7,1
Kwiecień wach 19,8 Zach 6,59

Redakcja i Ekspedycja Wiedeńska ulica nr. 8, parter.

Poznań, dnia 16 kwietnia.

Przy zamachu kościeleckim

Najważniejszą rzeczą jest wyświecenie tego, w jakim stosunku stali zbrodniarze i ich zbrodnia do społeczeństwa polskiego?

Ta zagadka da się wyjaśnić tylko przez drugie pytanie: czy zbrodniarze dopuścili się zamachu z rozkazów i w imieniu jakiegoś tajnego komitetu anarchystycznego, najgłębszego siedzącego w Genewie, Paryżu lub Londynie? czy też zabrali się do niego z własnej pobudki, na własną rękę?

W jednym lub drugim razie stosunek tych zbrodniarzy do społeczeństwa naszego przedstawia się zupełnie inaczej.

W obu przypadkach stosunek ten przedstawiłby się smutnie dla nas, ale jeżeli tych zbrodniarzy wysłał jakiś komitet zagraniczny, wtedy ta siła zła, która spełniała w Kościele zbrodnię, znajdowałaby się poza za ograbienie społeczeństwa polskiego. Jeżeli zaś rzecz miała się tak, że zbrodniarze, napędzeni socjalizmem i anarchizmem, ograniczyli, z własnej pobudki zabrali się do zamachu, to ta siła zła, która w Kościele zbrodni dokonała, będzie się znajdowała nie poza za ograbienie, ale w obrębie społeczeństwa naszego, bo o trzech zbrodniarzach wiemy na pewno, że to dzieci naszego społeczeństwa.

Różnica między jednym a drugim przypadkiem jest bardzo wielka.

Drugi przypadek przedstawia dla naszego społeczeństwa daleko groźniejsze niebezpieczeństwo, ceśmy już przedwczoraj zaznaczyli. W pierwszym przypadku moglibyśmy się pocieszyć tem, że komitet ograniczony po próbie kościeleckiej nie tak łatwo znajdzie nowych ochotników. W drugim przypadku musielibyśmy sobie powiedzieć: jeżeli się wśród naszego społeczeństwa znalazło czterech takich, to może ich być więcej — nie pójdą oni może po raz drugi do Kościoła, nie będą utrzymywali śpiewów księży, ale ta siła zła, jaka się w owych czterech zbrodniarzach pokazała a w innych się tak, może niekontrolowana w naszych warstwach społecznych straszne spustoszenia poczyni.

W tem leży cała ważność sprawy. Czyż tak rzeczywiście było i jest, o tem zaś stanowczo orzec nie można i trzeba by w sądach bardzo ostrożnym. Tymczasem „Dziennik” i „Kuryer” prawia na ten temat koszałki i opalki, robią z tych czterech zbrodniarzy faktycznych emisariuszów jakiegoś komitetu, miesząc ich anarchystyczny zakrój z party anarchizmu, nie mając na to zgoda żadnego dowodu. Ma w tem być niby „wyższa polityka”, żeby omyć społeczeństwo nasze od wszelkiej spółki z anarchistami „Goniec” na odwrót twierdzi, że to byli proci i głupi szkodliwie i rabusie. W ten sposób nasze gazety za namą zająć całą sprawę i utrudniają tylko społeczeństwu zorientowanie się w niej.

Jedyna „Gazeta Toruńska” pojmuje dobrze, w czem leży punkt ciężkości. Piszcie ona dzisiaj tak:

„Gdyby tak sprawa cała zainicjowała miała i zgładz sama w sobie, byłoby to może najgorzej dla moralności publicznej. Chęć uniały innych zapaleń mogłaby z tego brać ładną zachętę dla siebie. „Byłoby niebezpieczeństwo — słodstwo nie wiele znaczą i czego się nie dowie”. Taką zapewne wygadynę sobie niosą.

Wydobyliśmy tutaj potrzebę opublikowania rezultatów śledztwa i o to się dopomniamy.

Dotąd decyde jeszcze dowiedzieć nam jest, że to był anarchizm przez głowę naszego wyłami i polecenia jakichś organizacji dinalaję.

Nie pojmuje myślatek, którzy koniecznie a przedewszystkiem chcą z czterech zbrodniarzy mieć emisariuszów polskiej anarchii, bo wystawia sobie wcale nie umiemy, co mógł być za zysk z urojenia sobie specjalnie polskich anarchistów.”

A dalej zauważa „Gazeta Toruńska” bardzo rozsądnie:

„Najmniejszem widzi nam się, że znaleźli się między nami ludzie proci do takiego przedsięwzięcia, oraz, że ludzie ci, wiedząc, że rabunek jest zbrodnią, oraz że anarchia jest nie lepsza, jedno z drugim łączyli i tem połączeniem sumienia własnego zgłaszali i zgłaszają zdelat aż do zapamiętałości, bo do pogardy obcego i własnego życia.”

Gdyby to byli emisariusze wiekszego grona zorganizowanego, to w gronie takim byłoby ulotno plan lepsz, mądrzejszy i rozsądniejszy nawet, a choćby im zalecono w ostatecznym przypadku samobójstwo i zabijanie się wzajemnie dla bezpieczeństwa całoci, to z pewnością nakazano by im ostrzeżenie postępowanie, a zakazano wszelkiej harlekiadki w ubiorze i braniu się w podróży.

To, co wyżej podaliśmy jako rzecz naprawdę podobną, wystarczyła aż nadto do poważnego zastanawiania się, w czem społeczeństwo, w rządzie i państwie.”

Zapamiętanie „Gaz. Toruńskiej”, które my zupełnie podziwiamy, potwierdza „Gaz. Robotnicza”, która nas dziś rano doszła. Mądra, mądrzejsza od „Dziennika” i „Kuryera” sędzia, jak oba te pisma twierdzą, że zamach kościelecki dokonany został w imię anarchizmu, porównuje na anarchizm i robi niemniej wyrozumiały socjalizm berliński, że Pilchowski i Żukowski z Towarzystwa nie wyrzucano.

Mądre, miarkuje dobrze, że zamach kościelecki otworzył oczy wszystkim, którzy w Berlinie i w Altonie wzbują do polskiego Towarzystwa socjalistycznego i pokaże im, do jakich rezultatów agitacja socjalistyczna w Berlinie i Altonie prowadzi. Miarkuje, że zamach kościelecki może za rychło pobić i społeczeństwo nasze do energiczniejszych środków obrony.

Dla tego pisze tak:

„Nie można nie potępić surowo tego rodzaju faktów. Nie można wykręcać się tem, że mordostwo społeczeństwa jest w imię wyższych celów. Żadna idea nie może uprawniać do zabijania ludzi niewinnych. A jeśli idea tego wymaga — to przez tą ideą! Dla nas szczególnie — socjalistów, tego rodzaju postępowanie musi być wstrętem. My walczymy przeciwko klasie kapitalistów, przeciwko całemu dzisiejszemu ustrojowi, i tych, co chcą mordować pojedynczych ludzi, musimy uważać za zbrodniarzy. Zabójstwo jest czasem uprawnione, lecz tylko wtedy, gdy jest spełnieniem w własnej obronie. Możemy więc wyłomaczyć zamachy w Rosji w odpowiedzi na terror carski, karanie śmierci przez rząd narodowy w 63 roku Indii, skądilichy dla powstania, lecz w Kościele, jak i zawsze, anarchizm nie brońmi się, lecz napadł na człowieka, nie winnego. Przytędnienie zabójstwa politycznych — a każdy fakt mordowy w państwie konstytucyjnym jest nadużyciem — wyraża całą moc trójkątki przyprawy walki z dzisiejszym społeczeństwem, dopuszczając się najwęższych kryminalnych przestępstw. To też polowa. Jeśli nie widzi anarchizm — są to najgorzej gościnu oprzeży.”

A dalej — „z smutkiem” — tak pisze:

„Ze smutkiem dowiadujemy się, że dwóch ze zło- czynców: Pilchowski i Żukowski byli członkami Tow-

sojalistów Polskich w Berlinie. Nigdy nie miało do nich zaufania i podgrzywano ich a anarchizm teorety. Ponieważ jednak nie przyzwalano im do tego otworzenia — musieli ich cierpieć wprost siebie. Nie było bowiem dostatecznych powodów do wykluczenia ich z Towarzystwa. A szkoda, że się to nie stało!”

„Gaz. Rob.” pętał biemi swego intercom. Dowodem na to nie mamy, ale naszym mecenem przekonaniem jest: że z zamach kościelecki spłodziło Towarzystwo Socjalistów Polskich w Berlinie.

Dnia 20 bn. Towarzystwo to odgłosie zebranie kwartału a na nim będzie mowa o tem, jakie stanowisko zająć względem anarchizmu.

Będą oni tam z pewnością potępiali zamach kościelecki, wypierali się wszelkiej spółki z anarchistami. Niech się nasi Rodacy nie dądra tem zdurzyć, niech w Berlinie, Hamburgu i Altonie rowną agitacją i niech rozpowszechnia wszystkim: że Towarzystwa Socjalistów Polskich w Berlinie i Altonie wysłały zbrodniarzy do Kościoła, i że wszystkich łaciwionych będą na — takich zbrodniarzy wykastali, choćby się „Gaz. Rob.” sto razy tego wypierała.

— Iście skandaliczny artykuł zamieścił „Kuryer” pod chrześcijańskim napisem „Alleluia!”

Mówi o „Kole parlamentarnem” — wczoraj o owym historycznym „garuku” księcia Z. Czartoryskiego.

To nowy zamach anarchystyczny na społeczeństwo polskie.

Dla braku miejsca podamy tu próbkę anarchizmu naszego w następny numerze, żeby się Czytelnicy nasi dowiedzieli, do czego się już dziś posuwają ci, co po za „Kuryerem” stoją.

— Piszę nam:

Z Chojnice, 15 kwietnia. Przekonałem ja się tutaj, że dobro sprawy naszej u nas bardzo cierpi, do tego przyczynia się głównie obojętność nasza, jako że lekceważenie potrzeb naszych.

W naszym miasteczku mamy czterech zacych kapłanów, którzy władają językiem polskim, a jednak wyjątkiem jest, jeżeli jakiś ksiądz czasem kazać po polsku powie. Z tego wynikać tak smutne owoce, że o wielu słyszałem, iż już się wstydzą chodzić do kościoła, gdy mają zawsze na kaganie wychodzić, a jeszcze ciężiej im jest słuchać niemieckiego kazania, którego dobrze nie rozumieją.

Tak daleko sprawa nasza już tu podupadła, że powiadają, iż Polaków w Chojnicach nie ma, a w rzeczy samej nie jest ich tak wielu, lecz kilka set. Jednakowoż czynną część ludu, który z swymi dziećmi porozumieć, gdyż dzieci nie umieją po polsku, a rodzice znów po niemiecku.

Gdyś się jednego rodaka spytał, jak też dzieci jego pacierz mówią, kiedy polskim językiem nie wia- dają? to mi tak odpowiedział: „dzieci moi mówią w domu tylko polski pacierz, bo im takiego nauczyl” — a czemu własnie polskiego pacierza ich nauczyli? — bo niemieckiego nie umie.

Staralem się też wypytywać o gazety polskie i dowiedziałem się, że w całym mieście nie ma więcej nad 25 egzemplarzy.

Niech to będzie dla nas nauką, że w dzisiejszym czasie nie możemy się na nikogo spuszczać, tylko sami winniśmy nad sobą pracować. A dla szan. duchowieństwa niech to będzie przestróg, żeby czasem nie zrzucano mu, że Kościół św. przemawia do swych wiernych nie jako matka, tylko jako macocha.

